

**הבימאי יו (מרכבות האש)
הארסון מספר לעדנה פינרו
על טרזן ריאליסטי יותר**

טרזן החפש אביו

לא, לא, הסרט שלי איננו אינדיאנה ג'ונס של ספילברג. הוא מתעניין בסנסציות — אני מתעניין ברגשות! כך, במישפט אחד, הגדיר באוזני הארסון את השקפתו על האגדה ההוליוודית החדשה, במתכונת אי-טי או מילחמת הכוכבים. אני שראיתי את סרטו החדש גרייסטוק — אגדת טרזן מלך הקופים ערב קודם פגישתנו, בפסטיבל הסרטים בונציה, הבנתי יפה למה כוונתו. טרזן שלו, אם תרצו, אין זו אגדה או שזו אגדת אימים. הצופים שיראו את הסרט בישראל בתוך כמה ימים עשויים גם הם לעמוד בהפתעה שהכין לכולנו במשך שנים. במחיר של 28 מיליון דולר ובשישה חודשי צילום. ילד הפלא האחרון של הבר האנגלי, שאינו

טרזן התינוק (טלי מקרגור) עם השימפנזה קאלה בתוך הקופים - בני אדם

רת כלל וכלל. הוא אפילו לא נכסף לבטא את עצמו וכלל לא היה נלהב להעניק אפילו את הראיון הזה. בערב שקדם לו כיטל את הפגישה מחמת עייפות, ולעת בוקר נמלך בדעתו משום-מה, אך סירב מכל וכל להצטלם. התצלום המופיע בהעולם הזה הוא לכן, בלית-ברירה, תצלום מסדרת צילומי הפירסום של ההפקה. אבל משנצורה שיחה בינינו, אחרי שהתנצל כי כל הסתייגותיו הן עניין של עייפות פיסית בלבד, שמח לאשר כי מרכבות האש היה הסרט הזר שהצליח מכל סרט אחר בכל הזמנים בארצות-הברית.

קרוב לוודאי שזוכות מרכבות האש הוא

טרזן בן הי"ב (אריק לנגלואה) חצי חיה

בימאי יו הארסון רגשות במקום סנסציה

הגיע לעבוד על גרייסטוק בתקציב אמריקאי ענקי של 28 מיליון דולר. האם הוא מרוצה מן התוצאה ומאורך הסרט — שעתיים ושמונה דקות?

„הייתי שמח אילו היה הסרט ארוך יותר, אבל האורך, כמו דברים רבים אחרים, נקבע בעקבות חקר-שווקים — המצאה מוצלחת של התעשייה בארצות-הברית. אולי הם אפילו מגזימים בחקר השווקים שלהם, אבל זו היא דרך כמעט בטוחה להרגיש את דופק-הקהל.

„בעיקבות ההקרנות המוקדמות שערכנו לסרט, ריככתי בהרבה את כמות האלימות שהיתה בו, אם כי נשארתי נאמן לתסריט. אילו לא קיבלתי את מסקנות חברת-ההסרטה לגבי השוק האמריקאי היה סירטי אלים הרבה יותר.”

הצלם של גרייסטוק הוא ג'ון אלקוט, מי שצילם רבים מסרטי סטנלי קובריק, והיועץ המדעי של ההפקה הוא ד"ר רוג'ר פוטס, מומחה עולמי לשימפנזים ולהתנהגותם. עולם-הקופים של הארסון אינו עליו כלל וכלל. זהו עולם אלים ופראי, שבו נלחמים בעלי-החיים מילחמה אכזרית על חייהם. לעיתים קשה לעמוד במראות המצולמים בצורה ריאליסטית לחלוטין.

אבל אם יילך מישהו לראות את גרייסטוק על הבר ולא יוכל לעכל את המראה שבו השימפנזה-האם, קאלה, שומטת את תינוקה מזרועותיה, אחרי מאבק אלים עם השימפנזה-האב, אלפה, והתינוק נחבט בריצפה ומת באופן ריאליסטי למדי — יזכור שבתוך כל הקופים המצולמים מקרוב מתחבאים בני-אדם שאומנו יפה על-ידי הכריזמטי פטר אליוט, ורק מושבת הקופים הנראית מרחוק היא מושבה של קופי-אמת.

טרזן הבוגר (בריסטופר לאמברט) חצי מלאך

המחשבה שלמעשה הכלוא הוא אביר-מולידו. ומוציא אותו לחופשי — מעשה המסתיים באסון. גרייסטוק, הנקרע בין אצילות אנושית ויצר חייתי, מבקש לחזור אל הג'ונגל, אבל הסצינה האחרונה מראה אותו כשהוא מתרחק אל בינות לעצים כשהוא מתבונן לאחור.

„אנחנו יודעים שהוא עוד יחזור לציווי ליוציה.” טוען הארסון. „זאת היא הבעיה של כולנו. אנחנו רוצים לצאת מתוך עצמנו ולברר למי אנחנו שייכים. ההרגשה שאנחנו נולדנו חצי חיות וחצי מלאכים אינה נותנת לנו מנוח. כולנו כמו טרזן, מחפשים את אבא שלנו.”

למרות שמבקר-ההקולנוע לא היו מאושרים כלל מן הריאליזם הבוטא של הארסון ומן העוברה שקשה לו להחליט לפעמים בין סאטירה לרומנטיקה, לא נראה הארסון מוטרד מן הביקור

ילד כלל וכלל, עסק במשך שנים ארוכות בסרטי-פירסום ובסרטי-תעודה, לפני שריווד פאטנס, המפיק, נתן לו את הזדמנות-חיוו — מרכבות האש, שזיכה אותו בארבעה פרסי אוסקר בשנת 1981.

חיות ומלאכים

במקור הסיפורית, כידוע, חוזר לורה גרייסטוק לאחותו שבסקוטלנד, אך ממשיך לחלק את זמנו בין סירתו ובין העצים שבג'ונגל. בסרטו של הארסון יש המשך שאינו קיים בספר: גרייסטוק, היורש את אחותו סבו, מוזמן לחנוך מוסיאון זואולוגי, שבו הוא מגלה במעברת הניסויים שימפנזה כלוא בכלוב. הוא מוזעזע נוכח

באסטר קרבל ב"טרזן" (1934) אגדת אימים במקום אגדה